

ת"פ 47464/10/13 - מדינת ישראל נגד יבגני שוורץ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 47464-10-13 מדינת ישראל נ' שוורץ
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד נגה מזור-שגב
	נגד
הנאשם	יבגני שוורץ
	ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של איומים, בניגוד לס' 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, והטרדת עד בניגוד לסעיף 249 לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, המתלונן, לב קארט, העיד בעבר כנגד הנאשם במסגרת הליך משפטי אשר בסיומו נשפט הנאשם למאסר ממושך, ממנו שוחרר ביום 8.9.13. נטען כי בתאריך 19.10.13 בשעות הצהריים, פגש הנאשם, אשר היה עם אחר, את המתלונן באקראי בחנות בפ"ת. באותן נסיבות נטען כי הנאשם צעק על המתלונן ואיים עליו, באומרו: **"בגללך נכנסתי לשנתיים בבית סוהר, כרגע אני לא יעשה לך כלום, אבל עדיף לך לעזוב את העיר והארץ, כי אם אני אראה אותך אני אגמור אותך ואתה תשלם על מה שעשית לי"**, בעוד האחר אומר לנאשם - **"בוא נגמור אותו פה"**. עוד נטען, כי המתלונן המתין בחנות כשעה בטרם עזב את החנות.
3. הנאשם אישר בתשובתו לאישום כי פגש את המתלונן באקראי בחנות, אך לא איים עליו. נטען כי מאחר שהמתלונן העיד במשפטו הקודם של הנאשם, ואותו משפט הסתיים, הפנייה אליו אינה מהווה הטרדת עד.
4. זירת המחלוקת בין הצדדים מצומצמת למעשה, שכן אין חולק כי הנאשם דיבר עם המתלונן. גדר המחלוקת הינה באשר לתוכן דבריו, והאם הם מגבשים עבירות של איומים והטרדת עד. יצוין כי ההגנה הסכימה בסיכומיה כי המתלונן היה שרוי בפחד באותה סיטואציה, אלא שלדבריה הדבר לא נעשה בגין

התנהגותו של הנאשם אלא בגין התנהגות האחר, ועקב החשש הטבוע בסיטואציה בה משוחח הנאשם עם המתלונן.

ראיות המאשימה

5. מטעם המאשימה העידו המתלונן ועובד בחנות, מר אברהם איסחקייב. הוגשה בהסכמה הודעת הנאשם.
6. **המתלונן** העיד כי במועד הארוע פגש בנאשם בחנות, ובנסיבות אלו פנה אליו הנאשם, אמר לו כי בגללו ריצה שנתיים מאסר, ואיים עליו באומרו בין היתר כי "**הוא לא יעשה לי כלום עכשיו, ואם הוא יראה אותי שוב בעיר, ועדיף שזה לא יקרה, שהוא יגמור אותי, יפרק אותי, ועדיף שאני אעזוב את העיר**". המתלונן העיד כי נכנס ללחץ, ולפיכך אינו זוכר את כל מה שנאמר. כן העיד כי היה עם הנאשם בחור נוסף, מאד אלים, לדבריו, אשר אמר לנאשם "**בוא נגמור אותו פה**", ניסה להתקרב אל המתלונן ונראה היה כי הוא רוצה להכותו, אולם הנאשם עצר אותו מלעשות כן.
7. **איסחקייב** העיד כי הוא עובד בחנות "מעדני איזבלה", ברחוב שטמפפר 13 בפ"ת. הוא העיד כי ביום הארוע ראה את הנאשם, המתלונן ואדם נוסף בחנות, וכי מאחר שהחנות היתה מלאה באנשים באותו מועד לא שם לב לכל פרטי הארוע. בשלב מסוים ראה את האחר מדבר עם המתלונן, והבחין כי משהו אינו כשורה. לאחר שהנאשם והאחר יצאו את החנות שאל איסחקייב את לב מה קרה ולב סיפר כי היו לו בעיות עם הנאשם, וכי חברו של הנאשם אמר לו לברוח מהעיר, או משהו דומה. הוא עמד על כך שהוא עצמו לא שמע את הדברים בשעת מעשה אלא רק לאחר מכן, כששאל את לב מה קרה.
8. איסחקייב הדגיש כי לא ראה את הנאשם מדבר עם לב (ע' 5 ש' 23-24), אולם כפי שצוין לעיל אין מחלוקת כי בשלב מסוים, אותו ככל הנראה לא ראה איסחקייב, דיבר הנאשם עצמו עם לב.

ראיות ההגנה

9. **הנאשם** העיד כי פגש בלב בחנות במקרה, וכן כי פגש במקרה בחנות את האחר, אדם בשם אנדרי אותו הכיר מהעיר. לדבריו, כשראה את לב שאל אותו איך הוא לא מתבייש להסתכל לו בעיניים אחרי שקילל את בת דודתו, אמר לו כי עברו הוא אינו קיים, וכי אם במקומו היה ניצב אדם אחר אולי היה מגיב אחרת מהנאשם. לדבריו, האחר הבין כי בגלל לב ריצה הנאשם מאסר, ולכן איים על לב.

דין והכרעה

10. לאחר ששמעתי את העדים שבפניי, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

11. **לב** העיד כי נכנס לחנות ושם פגש את הנאשם אשר היה ביחד עם אחר. לב העיד כי לא שם לב תחילה לנוכחותו של האחר לצידו של הנאשם, ונתן דעתו לאותו אחר רק כאשר הנאשם החל לדבר עם האחר (ע' 11 ש' 26-29).

12. הוא העיד כי הנאשם איים עליו באומרו לו כי בגללו ריצה שנתיים מאסר, כי עדיף לו לעזוב את העיר והארץ, וכי ישלם על מה שעשה לו והנאשם "יגמור אותו" באם יראה אותו שוב. ברור ונהיר הקשר בין האיומים לבין העובדה שבעטיו של המתלונן ריצה הנאשם מאסר.

13. לב דייק והעיד כי הנאשם לא החל את השיחה בצעקות אלא באופן רגוע, וכי רק לאחר מספר דקות החל הנאשם לצעוק עליו וכך גם האחר. הוא דייק וציין כי האחר הוא שאמר לנאשם "**בוא נגמור אותו פה, בוא נפרק אותו**", ואף הוסיף צעקות וקללות נוספות, בעוד שהנאשם אמר לאחר לא לגעת בו, כלומר בלב, בחנות (ע' 12).

14. נטען בפני לב כי הנאשם טוען ששאל אותו כיצד אינו מתבייש להסתכל בעיניו לאחר שהעליב את בת דודתו והוא נאסר בגללו, כי אמר לו שהוא אינו קיים עבורו והוא אינו רוצה לראות אותו, וכי אדם אחר במקום הנאשם היה מתנהג אחרת. לב אישר את הדברים, אך עמד על כך שהנאשם אמר גם את הדברים הנטענים וגם את הדברים אותם ציין לב.

15. העובדה שלב לא הכחיש את הדברים להם טוען הנאשם אלא אישר כי הנאשם אמר גם אותם, מלמדת כי הוא העיד ביושר, מבלי לסתור באופן גורף את טענות הנאשם. הדבר גם מלמד כי הוא היה קשוב לסיטואציה ושם לב לנאמר, אף כי לעדותו היו צעקות במהלך אמירת הדברים, ולדבריו שלו ככל הנראה לא שם לב לכל מה שנאמר. לב אף העיד ביושר כי במצבי לחץ, כמו המצב המתואר, הוא נכנס לפאניקה, לדבריו, ומתקשה להתרכז, אולם עמד על כך שכאשר תאר את הארוע במשטרה הדבר היה חי וטרי בזכרונו (ע' 12). כן אישר כי הוא מפחד מהנאשם, וכי עצם המפגש עימו מהווה סיטואציה לא נעימה עבורו (ע' 13 ש' 1-4).

16. לב אישר כי כאשר תאר את הארוע במשטרה אמר "**ככה אני זוכר בערך**", אך הבהיר כי את הפרטים אותם מסר הוא זוכר היטב, וכי זכר אותם גם כאשר מסר את הודעתו במשטרה. לדבריו, באומרו כי כך הוא זוכר "בערך" התכוון לפרטים נוספים בארוע, אותם אינו זוכר. זאת בניגוד לטענת ההגנה לפיה מההלם לא שם לב המתלונן לדברים המדויקים אותם אמר הנאשם.

17. לדברי לב, במהלך כל אותו מפגש הוא לא דיבר, שכן היה בלחץ, פחד מפני הנאשם ולא חשב על כלום. לפיכך, הסביר, לא ביקש עזרה מהנוכחים בחנות. ניתן להבין את הקיפאון שאחז בו בסיטואציה המתוארת, כאשר הנאשם, נגדו העיד במשפט קודם, השתחרר ממאסרו וכמעט מיד לא היסס לאיים עליו במקום ציבורי.

18.לב העיד כי לאחר שהנאשם והאחר עזבו את המקום הוא פחד לצאת, ונשאר בחנות ל-40 - 60 דקות נוספות, עד שהגיע למקום חבר אליו התקשר וביקש כי יאסוף אותו. לשאלת ההגנה מסר את שמו של החבר. בעת שנשאר בחנות שאל אותו איסחקייב, המוכר, מה קרה, ולב סיפר לו על הארוע.

19.הוא העיד כי לא פנה מיד למשטרה אלא התלבט וחשב על הארוע, שכן הפנייה למשטרה אינה נעימה, אולם בסופו של דבר הגיע למסקנה כי פנייה למשטרה הינה דרכו היחידה להגן על עצמו. גם בעת חקירתו במשטרה הבהיר המתלונן כי התלבט באם להגיש את התלונה עקב חששו מהנאשם. לב ציין בחקירתו במשטרה כי הנאשם לא תקף אותו באופן פיזי וכי כתוצאה מהמפגש עם הנאשם הוא חושש לחייו, שכן שניהם מתגוררים באותה עיר וסביר כי ייתקלו זה בזה בהמשך. ניתן להבין את התלבטותו באם להתלונן במשטרה, שעה שהתלונן בעבר כנגד הנאשם, וזה שוחרר ממאסרו ומיד איים עליו. אין ספק בליבי כי אילולא היה מאיים הנאשם על לב, לא היה לב מתלונן שוב במשטרה כנגדו.

20.נתתי אמון בעדותו של המתלונן, אשר חזר על פרטי הארוע באופן דומה הן במשטרה והן בבית המשפט. הודעת המתלונן במשטרה הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/1. בהודעה, אשר נמסרה ב-21.10.13, תאר העד את הארוע באופן דומה לעדותו בבית המשפט. התרשמתי כי המתלונן לא העצים ולא הגזים. הוא סיפר את שהתרחש, ואף דייק והבהיר כאמור כי הנאשם הוא שריסן את חברו, מיתן את איומי האחר ומנע ממנו להבנתו לתקוף אותו.

21.**אברהם איסחקייב**, המוכר בחנות, העיד כי עמד ליד הקופה, מקום ממנו לא ניתן לראות את כל החנות, וכי היו במקום אנשים רבים (ע' 6). לעדותו, במהלך העבודה בחנות שם לב לפתע כי משהו קורה ללב, וראה את הנאשם ואת האחר לצד לב, כשלעדותו רק האחר באותו שלב דיבר אל לב. איסחקייב הבהיר כי אף שלא שמע את השיחה, הוא שם לב כי משהו "לא בסדר", וכי לב "נהיה בצבע לבן". איסחקייב אינו עד מעוניין, הארוע התרחש בין שני לקוחות שלו, עימם אין לו לדבריו קשר אישי, עדותו ניטרלית, ונתתי בה אמון.

22.בדומה ללב, העיד גם איסחקייב כי לב נשאר בחנות כשעה לאחר הארוע, ואז עזב את המקום (ע' 8 ש' 26). הוא אישר כי ייתכן שהמליץ ללב לפנות למשטרה בעת ששוחחו לאחר הארוע, אך בסיום השיחה לב לא אמר לו כי בכוונתו לפנות למשטרה (ע' 7 ש' 23-32).

23.העד העיד כי התבקש על ידי המשטרה להגיע דחוף לתחנה ביום בו נחקר, וכי הגיע אל התחנה כשהוא אינו יודע בגין מה זומן (ע' 7 ש' 21-22, ור' דברים דומים בע' 5 ש' 19-20). מכאן שהעד לא פנה מיוזמתו למשטרה, עדותו הינה ניטרלית כאמור, ומחזקת את הסיטואציה אותה תאר לב, בה עומדים הנאשם והאחר ומשוחחים עימו באופן אשר גרם ללב "להיות לבן", ולמוכר - לשים לב כי משהו חריג בסיטואציה.

24.**לא נתתי אמון בעדות הנאשם בפניי**. הנאשם טען במהלך עדותו, באופן התואם את הודעתו במשטרה, כי פגש בלב במקרה בחנות, וכי לאחר שהביטו זה בזה שאל את לב כיצד הוא אינו מתבייש להסתכל בעיניו

לאחר שקילל את בת דודתו (ת/1 ש' 13-18).

25. הנאשם אישר את עדות לב לפיה לב לא ענה לו. לדבריו הוסיף ואמר ללב כי בשבילו הוא לא קיים (ע' 17). הנאשם טען כי אמר ללב "**הכל, כל מה שחשבתי עליו ששאלתי שרציתי לדעת**". לצד האמירה כיצד לב אינו מתבייש, כיצד הוא יכול להביט בעיניו, וכי עבורו לב אינו קיים, טען הנאשם כי אין לו דבר נגד לב (ע' 17 ש' 20-23).

26. הנאשם אישר כי דיבר אל לב "**בטונים לא נעימים**" (ע' 17 ש' 24-25), אף כי בהמשך העיד כי השיחה היתה נעימה (ע' 19 ש' 9-10). לדבריו אמר ללב כי "**אם מישהו אחר היה במקומי אולי היתה לו תגובה אחרת, בשבילי הוא בן אדם לא קיים בעולם. הוא היה מתנהג אחרת אולי**" (ע' 17 ש' 24-28). כשנשאל למה התכוון באומרו זאת, השיב שאולי אדם אחר היה מסוגל לעשות ללב משהו (ע' 20 ש' 10-12). בהמשך טען כי אדם אחר היה מדבר בצורה אגרסיבית, וכי אינו יודע למה אדם אחר מסוגל.

27. הנאשם הכחיש כי איים על לב ש"יגמור אותו" באם יראה אותו שוב, והכחיש כי אמר ללב כי מוטב לו לעזוב את העיר והארץ, וכי לב ישלם על מה שעשה והנאשם יגמור אותו. הנאשם שב וטען כי אם יראה אותו לא ידבר איתו שכן אין לו דבר כנגד לב (ע' 18 ש' 1-2).

28. טענת הנאשם כאילו ריצה מאסר, השתקם ופתח דף חדש, ולפיכך לב אינו קיים מבחינתו ואין בליבו דבר עליו, אינה מתיישבת עם העובדה הלא מוכחשת כי בפעם הראשונה בה נתקל בלב, פחות מחודש לאחר שחרורו מן המאסר, פנה אליו בטון לא נעים, לכל הפחות, שאל אותו כיצד אינו מתבייש להסתכל עליו, אמר לו כי אינו קיים, וכי אדם אחר אולי היה מתנהג אחרת, לצד האמירות הנוספות המתוארות לעיל. הנאשם אישר כי חרף טענותיו לשיקום ולפתיחת דף חדש, הוא לא ניגש אל לב מתוך הבעת צער וחרטה אלא הטיח בו את הדברים המתוארים. לפיכך, איני מקבלת את טענת הנאשם כאילו אין כעס בליבו על לב וכי אכן פתח דף חדש.

29. יצוין כי הנאשם העיד כי בתיק הקודם, אליו לא נחשף בית המשפט מטבע הדברים, הוא לקח את החוק לידיו, ומכה על חטא על כך. גרסתו זו אינה מתיישבת עם דבריו אל לב, באם לפי גרסתו שלו לקח את החוק לידיו וטעה בכך. הסברו כי גם ללב היתה סיבה להתבייש, בגין חלקו באותו ארוע, אינו מתיישב עם דבריו כי הוא השתקם ומבין כי היה עליו לפעול באופן אחר, או עם עדותו כי אין דבר בליבו על לב כיום.

30. הנאשם אישר כי כאשר פגש בלב היה עימו אדם נוסף בשם אנדריי, אשר את פרטיו אינו מכיר. לעדותו, פגש באותו אנדריי במקרה בחנות, וסיפר לו לשאלתו כי ריצה מאסר. איני מקבלת את הטענה כי הנאשם יספר לאדם אשר אותו הוא כמעט ולא מכיר, כי ריצה שנתיים מאסר, וכי אותו אדם יצטרף ל"שיחה" של הנאשם עם לב, שיחה אשר לטענת הנאשם התנהלה בשקט כך שאנדריי לא יכול היה לשמוע אותה כלל. איני מקבלת את התזה לפיה דוקא אנדריי, אשר אינו חבר של ממש של הנאשם, הוא שיפנה בטונים זועמים כנגד

לב, יצטרף מיוזמתו הוא לאותה שיחה, וירצה לתקוף את לב, באופן בו הנאשם נזקק לרסנו ולהגיד לו לא לגעת בלב (ע' 18-19).

31. יצוין כי הנאשם הכחיש במשטרה כי האדם שהיה איתו, אנדרי, השתתף בשיחה ואמר "בוא נגמור אותו פה" (ת' 1 ש' 39-40), וזאת בניגוד לעדות לב ואיסחקייב, אשר לעדות שניהם האחר דיבר אל לב. הדבר אף אינו מתיישב עם עדות הנאשם עצמו, שכן ברי כי אם נזקק הנאשם להגיד לאותו אחר כי לא יגע בלב, המשמעות הינה כי האחר אמר משהו שממנו הבין גם הנאשם כי הוא מתכוון לפגוע בלב.

מחדלי חקירה

32. נטען כי העובדה שהמשטרה לא ביקשה את מצלמות האבטחה בחנות הינה מחדל חקירה. איסחקייב העיד בענין זה כי המצלמות בחנות שומרות את ההקלטה למשך 48 שעות, וכי לב יצא את החנות מבלי לאמר כי הוא פונה אל המשטרה. הוא עצמו לא חשב להביא למשטרה את המצלמות כשנקרא להיחקר.

33. איני סבורה כי המשטרה חדלה בפעולותיה בענין זה. מהעדויות הוברר כי לב כלל לא ידע כי יש מצלמות אבטחה בחנות, ואילו אברהם כאמור לא ידע כי לב עומד לפנות למשטרה. אף אם ידע אברהם כי ייתכן שלב יפנה למשטרה, הרי שאין להטיל עליו, כצופה מהצד שאינו מעורב בארוע גופו את הנטל לסבור כי יש לשמור ראיות בעבור חקירת המשטרה. כאמור, המפגש עצמו אינו מוכחש על ידי הנאשם, ולא נטען כי היתה בו אלימות פיזית. לפיכך, באם המצלמות מתעדות מראה בלבד ולא קול, אין במצלמות כדי להועיל לבירור האמת. ההגנה, הטוענת למחדל בהקשר זה, כלל לא חקרה את העובד באם מדובר במצלמות המקליטות גם קול.

34. ההגנה טענה כי המשטרה חדלה גם בכך שלא ניסתה לאתר את אותו אחר אשר היה עם הנאשם בחנות. בהקשר זה נטען כי ניתן היה לבקש את עזרת רכז המודיעין בתחנה, שכן היה ידוע כי מדובר באדם יוצא חבר העמים, הנקרא אנדרי ושוהה לעיתים בכיכר המייסדים. כאמור, איני מקבלת את טענת הנאשם כי מדובר במכר אותו פגש באופן מקרי בחנות, סיפר לו באותה הזדמנות כי נאסר למשך שנתיים, ואז נתקלו השניים במתלונן ואנדרי התלהם ואיים על המתלונן, אשר על קיומו נודע לו דקות קודם לכן. סבורני כי על מנת שיגיב אנדרי כפי שהגיב, צריכה להיות עימו הכרות יותר משמעותית לנאשם, וכי הנאשם יודע עליו יותר פרטים מאלו שמסר, ולפיכך סביר שיכול היה לאתרו באם רצה. עוד יצוין כי במשטרה מסר הנאשם לגבי אותו אדם רק את שמו הפרטי אנדרי, ואת העובדה כי הוא מפ"ת. הפרט כי הוא נמצא בכיכר המייסדים הוסף רק בבית המשפט, ומשכך ברי כי אין לצפות מהמשטרה לתור אחר אדם אשר כל הידוע עליו הינו שמו הפרטי וכי הוא ככל הנראה מתגורר בעיר.

הטרדת עד

35. הוראת החיקוק באשר להטרדת עד מתייחסת הן לעד אשר עומד למסור עדותו והן לעד שהעיד. היא אינה

מגבילה עצמה למועד ההטרדה, ומשכך חלה אף באשר למגע שנעשה לאחר סיום ההליך המשפטי. בהצעת החוק נקבע כי תכלית ההוראה הינה לאסור "כל הטרדה בנוגע לעדות בהליך משפטי או בנוגע לחקירה על פי דין, בלי שיהיה צורך להוכיח את הכוונה של הכשלת העדות או פגיעה במהימנותו של עד" (קדמי, על הדין בפלילים, ע' 1591, מהדורת 2006). לפיכך, העובדה כי השיחה עם העד התקיימה לאחר תם עדותו ולא היתה בה כוונה של הכשלת העדות, אינה רלוונטית לקביעה באם נעברה עבירה לפי סעיף חיקוק זה. ר' לענין זה רע"פ 9689/05, בני סלע נ' מדינת ישראל, (תק-על 2009(2), 2182), בו הורשע המערער בעבירה זו לאחר שפנה לאחת העדות במשפטו הקודם במכתב. טענתו כי כתב לה מכתב התנצלות וחרטה, וכי לא עשה את הדבר מתוך כוונה להטרידה, נדחתה.

36. נפסק כי הנקיטה במונח "הטרדה" נועדה להרחיב את תכולת העבירה, מתוך כוונה "**להקיף ולתפוס את כל המעשים, אף החמורים פחות, שיש בהם כדי לגרום אי נעימות או אי רצון**" (ע"פ 247/71, מדינת ישראל נ' בחג'אן ואח', ע' 81). כן נפסק כי העבירה מתבטאת ב"**כל פניה אל אדם בדיבור או במעשה שיש בו כדי לטורדו ממנוחתו**" (ע"פ 526/90, בלזר ואח' נ' מדינת ישראל, ס' 22 לפסק הדין). עוד נקבע, כי אין המדובר בעבירת כוונה, ולא נדרש כי המעשה יעשה בכוונה להטריד. די כי המעשה נעשה מתוך זיקה לעדות שמסר העד, מתוך מודעות למהות המעשה, לטיבו ולנסיבות הכרוכות בו (ענין בני סלע לעיל).

37. נוכח המפורט לעיל, די באימרות בהן מודה הנאשם, בצרוף הטון הלא נעים בו הוא מאשר כי פנה אל לב, כדי להקים את העבירות של הטרדת עד ואיומים. זאת אף אם לא הייתי מאמצת את גרסתו של לב באשר למלוא המלל שנאמר, ויובהר כי מאמצת אני את גרסתו של לב. די באמירה כי אדם אחר היה מגיב אחרת, כאשר הנאשם עצמו מאשר כי הכוונה היא "**לעשות לו משהו**" (ע' 20 ש' 12), כדי להוות איום על לב, לטעת פחד בליבו, וכדי להוות גם עבירה של הטרדת עד. אף אם ההגנה מכנה את התנהלותו של הנאשם כנסיון "**לעשות לו מצפון**" (ע' 25 ש' 16), הרי שגם התנהלות כזו מקימה את העבירה של הטרדת עד כמפורט לעיל, אותה ניסה המחוקק למנוע. זאת על מנת שעדים יוכלו להעיד באורח חופשי, מבלי שלאחר מכן יבוא הנאשם ויתבע את כעסו.

38. הפחד בו היה מצוי המתלונן בעת ששוחח עימו הנאשם, פחד ומצוקה עליהם לא חולקת ההגנה, גם מעצם המפגש עצמו, הינו אותה אי נעימות, לכל הפחות, אותה מבקשת העבירה למנוע. החשש מפני הנאשם טבוע בסיטואציה המתוארת, וברי כי פניית הנאשם אל עד שהעיד נגדו, בנושא העדות, ובטרוניה בענין זה, מטרידה את אותו עד. הדברים נכונים שבעתיים כאשר אין המדובר בפניה לבדה אלא בסיטואציה בה הדברים הנאמרים מהווים איום בפני עצמם, וכאשר טון הדברים מאיים אף הוא. אין בעובדה שהמפגש בין השניים היה אקראי כדי להשפיע על השאלה האם ביצע הנאשם עבירה משפנה אל המתלונן בדברים האמורים.

39. אין בידי לקבל את טענת ההגנה כאילו החשש ניטע בלב המתלונן עקב מילות האחר אשר ביקש "לגמור אותו". החשש ניטע במתלונן מעצם פניית הנאשם אליו, ומהעובדה שהנאשם, ולא האחר, אמר לו את אותם דברים עליהם העיד המתלונן. יצוין כי המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירה לפי ס' 249א לחוק, הטרדה

בנסיבות מחמירות בצוותא, והנאשם אינו מורשע בגין הדברים אותם אמר האחר, אלא בגין דבריו שלו.

40. אין מחלוקת כי הסיבה היחידה לפנייתו של הנאשם אל לב הינה העובדה כי לב העיד כנגדו בתיק קודם. כן אין חולק כי נושא השיחה היחיד בין הנאשם ללב היה עניינו של אותו תיק קודם, וכי הנאשם לא פנה אל לב בענין אחר. לפיכך מתקיימת זיקה בין פניית הנאשם אל לב לבין משפטו הקודם של הנאשם ועדותו של לב שם. כאמור, אימרות הנאשם אל המתלונן, אשר לוו גם לעדות הנאשם בטון לא נעים, מהוות איום בפגיעה שלא כדין בגופו ובחרותו, בכוונה להפחידו, וזאת הן באופן מילולי והן בהתנהגות. אין המדובר בפחד סובייקטיבי אשר נוצר אצל המתלונן. נראה כי כל אדם סביר אשר היה שומע את דבריו של הנאשם היה חש מאוים, ולפיכך עבר הנאשם גם עבירה של איומים.

41. נוכח כל האמור, נתתי אמון כאמור בעדות המתלונן, אשר נתמכת בעדות איסחקייב ומקבלת חיזוק אף מעדות הנאשם. לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, כאילו לא איים בדבריו ובהתנהגותו על לב. הוכח מעבר לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, ובכך הוא מורשע.

ניתנה והודעה היום ה' אדר תשע"ד, 05/02/2014 במעמד הנוכחים.

אליאנא דניאלי, שופטת